

Arrest

nr. 106 989 van 19 juli 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 16 februari 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 januari 2013 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 juli 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 augustus 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gelet op de beschikking van 27 maart 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 april 2013, alwaar de zaak op tegensprekelijke wijze wordt uitgesteld naar de terechtzitting van 24 mei 2013.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN die *loco* advocaat R. WOUTERS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché C. MISSEGHERS die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 9 januari 2013 dient de verzoeker een asielaanvraag in bij de Belgische overheden.

1.2 Op 16 januari 2013 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst. Dit is de thans bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“A. Feiten

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Albanees afkomstig uit de gemeente Kline. u beschikt over de Kosovaarse nationaliteit. Toen u vijf jaar was, tijdens het gewapend conflict, werd uw dorp Sferke in brand gestoken. U heeft toen als kind ook lijken gezien. Sindsdien lijdt u aan een psychisch trauma. Sinds het einde van de oorlog werd u hiervoor behandeld door G. R, een psychiater uit Peje. De behandeling hielp echter niet en met het ouder worden verslechterde uw toestand. Omdat u in Kosovo niet kon genezen besliste u om naar het buitenland te reizen. Op 6 januari 2013 verliet u Kosovo en op 9 januari 2013 diende u in België een asielaanvraag in. U beschikt over een kopie van uw Kosovaarse identiteitskaart dd. 7 juli 2011, een geboorteakte dd. 30 oktober 2012 en een medisch attest dd. 10 december 2012 waarin vermeld wordt dat u sinds 27 juli 1999 gevolgd wordt door een neuropsychiater genaamd G. R.

B. Motivering

Na onderzoek van uw verklaringen en alle stukken aanwezig in uw administratief dossier dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

Artikel 57/6/1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen bevoegd is om de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, die ingediend wordt door een onderdaan van een veilig land van herkomst of door een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.

Een land van herkomst wordt als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Bij KB van 26 mei 2012 werd Kosovo vastgesteld als veilig land van herkomst.

Bovenstaande brengt met zich mee dat een asielaanvraag enkel in overweging wordt genomen indien een onderdaan van een veilig land duidelijk aantoonbaar dat er wat hem betreft een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat. U heeft dit echter geenszins gedaan.

Vooreerst dient gewezen te worden op enkele elementen in uw verklaringen die ertoe nopen de ernst en de geloofwaardigheid van het door u aangehaalde psychisch trauma te relativeren. Zo zou u sinds het einde van de oorlog, dus gedurende meer dan dertien jaar, behandeld zijn door G. R, een psychiater uit Peje. Hoewel deze u verschillende soorten medicatie voorschreef, welke u ook nam, wist u niet eens bij benadering een naam te noemen van één van de door u gebruikte medicijnen (CGVS, p. 3 en 4). Gevraagd naar de naam van de praktijk van G. R. moest u het antwoord schuldig blijven. U kon zich zelfs niet herinneren of zijn praktijk een specifieke naam heeft. Uit het door u neergelegde medisch attest dd. 10 december 2012 blijkt nochtans dat G. R. verbonden is aan de Gespecialiseerde Neuropsychiatrische Kliniek 'Anima'. Het adres van zijn praktijk kende u evenmin (CGVS, p. 4). Tot slot beweerde u dat u sinds het einde van de oorlog maandelijks naar G. R. ging voor een gesprek in het kader van uw therapie (CGVS, p. 3). Dit strookt echter niet met de inhoud van het door u neergelegde attest waarin staat dat u sinds juli 1999 in behandeling bent en 32 therapeutische sessies heeft gevolgd. Hoe dan ook blijkt uit uw verklaringen niet dat u meer dan dertien jaar na het einde van de oorlog nog vreest voor een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming en/of dat uw vertrek is ingegeven door bedoelde vrees/risico. U verklaarde in dit verband tevens dat u in Kosovo sinds het einde van de oorlog opgevolgd werd door een psychiater die een diagnose stelde en een therapie opstartte. U stelde weliswaar dat de behandeling u niet hielp en dat uw symptomen zelfs verergerden (CGVS, p. 2 en 3). In dit verband dient echter opgemerkt te worden dat u gedurende al die jaren nooit een beroep gedaan heeft op een andere arts/psychiater in Kosovo (CGVS, p. 3). Uit uw verklaringen en het door u neergelegde medisch attest blijkt duidelijk dat u in Kosovo toegang heeft tot de gezondheidszorg.

De door u neergelegde documenten kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. Deze bevestigen enkel uw identiteitsgegevens welke niet betwist worden. Het medische attest werd hierboven reeds besproken.

Steunend op artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet beslis ik uw asielaanvraag niet in overweging te nemen."

De verzoeker diende reeds op 14 februari 2013 een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in tegen bovenvermelde beslissing. Dit beroep is bij de Raad gekend onder het nummer 119 698. De Raad verwierp beide vorderingen bij arrest nr. 106 987 van 19 juli 2013.

2. Rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, achtste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). De verzoeker heeft de Raad tijdig in kennis gesteld van zijn wens om geen synthesesamenvatting neer te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van de regels van behoorlijk bestuur en van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

In een tweede middel voert de verzoeker een schending aan van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 52 van de vreemdelingenwet.

Hij licht het middel als volgt toe:

“De door het CGVS beslissing is volledig op onjuiste motieven gesteund is, bij gebreke aan een duidelijk onderzoek naar de ware toedracht van de zaak en is onjuist en onvoldoende gemotiveerd door middel van niet-bewezen veronderstellingen.

Het GCVS meent ten onrechte uit de feitelijke situatie te kunnen afleiden dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou dienen te hebben en heeft ten onrechte de asielaanvraag geweigerd om in overweging te nemen. Dat aldus voldoende bewezen is dat verzoeker aan systematische vervolging en bedreigingen in de zin van de conventie van Genève is blootgesteld nu hij de nodige verzorging nodige heeft voor zijn psychische problemen door de traumatische ervaring die hij heeft meegemaakt. Deze verzorging kan hij niet bekomen in Kosovo zodat zijn leven in gevaar is in Kosovo.

Verzoeker heeft wel degelijk voldoende elementen van zijn problemen in zijn land van herkomst meegedeeld en deze tevens gestaafd met de nodige bewijsstukken.

Uit deze verklaringen van verzoeker blijkt duidelijk dat hij niet veilig is en dat ze verzoeker nog steeds zoeken en dat hij diverse problemen heeft als gevolg van het gewapend conflict.

Dat het CGVS op basis van onjuiste motiveringen en onvolledige gegevens en na een overdreven summier onderzoek naar de ware toedracht van de zaak, meent te mogen veronderstellen dat verzoeker het bewijs niet levert, te voldoen aan de voorwaarden voor de aanvraag van een asielaanvraag.

Dat zulks een onjuiste gevolgtrekking is nu is komen vast te staan dat verzoeker wel degelijk vreest voor zijn leven en tevens dienstdoende elementen bijbrengt. Bij terugkeer is het leven van verzoeker dan ook ernstig in gevaar aangezien hij ernstige psychische problemen heeft anderzijds de plaatselijke autoriteiten hiertegen geen bescherming kunnen bieden. Verzoeker valt minstens onder de subsidiaire bescherming. In Kosovo zijn er nog steeds veel problemen voor etnische Albanezen die lastiggevallen worden door Serviërs.

Verzoeker is echter van oordeel dat de bijgebrachte elementen wel degelijk voldoende bewijzen inhouden van zijn vrees voor zijn leven zodat zijn asielaanvraag in overweging dient genomen te worden. Verzoeker ziet zwaar af van de feiten die hij meegemaakt heeft en heeft er zelfs psychische problemen aan over gehouden.

Dat het CGVS aldus de regels van behoorlijk bestuur en de bepalingen van de Vreemdelingenwet heeft geschonden door onvoldoende grondig het dossier van verzoeker te onderzoeken.

Dat het CGVS op basis van het feit dat Kosovo een veilig land zou zijn tot de vaststelling is gekomen dat er geen sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolgingen in zijn land van herkomst in hoofde van verzoeker, omdat het verhaal niet geloofwaardig zou zijn bij gebrek aan voldoende bewijzen.

Dat dit geen correcte gevolgtrekking is aangezien nu blijkt dat de aangehaalde elementen en wel degelijk aantonen dat er in het land van verzoeker nog steeds problemen zijn.

De asielaanvraag van verzoeker dient dan ook wel degelijk onderzocht te worden en hieruit zal blijken dat verzoeker wel degelijk een gegronde vrees heeft voor zijn leven.

Het verhaal van verzoeker is wel degelijk geloofwaardig en er dient gekeken te worden naar de aangehaalde elementen die het verhaal van verzoeker ondersteunen.

Tegenpartij gaat van een algemene situatie uit doch zonder enig onderzoek gedaan te hebben naar het specifiek geval van verzoeker en de werkelijke toedracht van de feiten en de plaatselijke situatie. Tegenpartij stelt dat de bijgebrachte elementen onvoldoende zijn om de asielaanvraag te onderzoeken doch dit is een verkeerde gevolgtrekking die op niets gestaafd is.

Het is voor verzoeker onmogelijk om terug te keren naar zijn land van herkomst en tegenpartij heeft dan ook onvoldoende onderzoek gevoerd naar de ware toedracht van de feiten en heeft louter verwezen naar het feit dat verzoeker maar beroep dient te doen op de plaatselijke autoriteiten.

In tegenstelling tot hetgeen tegenpartij beweert, had verzoeker geen andere uitweg meer dan het land te ontvluchten om alzo zijn leven veilig te stellen.

Aangezien verzoeker bijgevolg alle inspanningen heeft geleverd doch de enige uitweg voor hem was om te vluchten naar het buitenland zodat hij dan ook in België asiel heeft aangevraagd.

Dat tegenpartij dan ook zonder verder onderzoek naar de concrete situatie van verzoeker en zeer lichtzinnig heeft gesteld dat de asielaanvraag van verzoeker niet in overweging genomen dient te worden.

Het is zeer logisch dat bij terugkeer naar zijn land van herkomst verzoeker terug in gevaar zal zijn aangezien hij niet de nodige verzorging kan genieten en zijn leven bijgevolg in gevaar is.

Het is aan tegenpartij om te bewijzen dat verzoeker geen gegronde vrees zou hebben om vervolgd te worden bij zijn terugkeer. Ook tegenpartij brengt een dergelijk bewijs niet bij dat verzoeker veilig kan terugkeren.

Dat aldus onvoldoende bewezen is door de het CGVS dat verzoeker onvoldoende elementen aangebracht heeft van zijn vrees voor zijn leven.

Dat dit niet getuigt van een behoorlijk bestuur.

Het is minstens aangewezen een verder onderzoek door de Belgische autoriteiten te doen voeren.

Het CGVS gaat bijgevolg duidelijk te ver in haar gevolgtrekking en verzuimt haar beweegredenen voldoende duidelijk te maken.

Dergelijke houding van het CGVS is strijdig met de beginselen van behoorlijk bestuur.

Dat dit middel zodanig ernstig is dat de vernietiging van de beslissing zich opdringt.

B. Schending van de motiveringsplicht

Er moet bovendien worden vastgesteld dat het CGVS haar beslissing motiveert zonder ook maar enig verder onderzoek te hebben ingesteld. De bestreden beslissing dd. 16.01.2013 werd slechts lichtzinnig en foutief gemotiveerd.

Het CGVS vermoedt bepaalde feitelijkheden, zonder deze op grondige wijze te onderzoeken.

Op grond van deze korte motivering komt het CGVS tot het besluit dat de asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden omdat verzoeker onvoldoende zou aantonen dat hij een gegronde vrees voor zijn leven heeft.

Het CGVS zonder enige concrete bewijzen of elementen simpelweg dat er getwijfeld kan worden aan de algemene geloofwaardigheid van verzoeker.

Er is echter onvoldoende onderzoek hieromtrent verricht en deze gevolgtrekking kwam dan ook zeer lichtzinnig tot stand.

Dit getuigt niet van behoorlijk bestuur en de beslissing werd dan ook verkeerdelijk gemotiveerd.

De bijgebrachte elementen en documenten ondersteunen het verhaal van verzoeker en houden wel degelijk elementen in die op zijn minst dienen onderzocht te worden door het CGVS.

Verzoeker heeft alle documenten bijgebracht die zijn verhaal konden ondersteunen.

Louter op basis van dit feit stellen dat het verhaal van verzoeker bedrieglijk is, is niet correct en getuigt niet van enige ernst.

Tegenpartij stelt dat verzoeker maar een beroep dient te doen op de plaatselijke autoriteiten.

Hieruit nu afleiden dat het volledige verhaal en haar vluchtmotieven bedrieglijk zouden zijn, gaat te ver.

De bestreden beslissing is bijgevolg niet alleen gemotiveerd op basis van onjuiste en niet bewezen gegevens, zij is bovendien ook onvoldoende gemotiveerd bij gebreke aan een duidelijk onderzoek van de ware toedracht van de zaak. De beslissing dd.

16.01.2013 van het CGVS is dan ook genomen met machtsoverschrijding.

Dit maakt dan ook een schending van de motiveringsplicht uit, strijdig met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en de artikelen 52 en 62 van de Vreemdelingenwet.

Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor de beslissing moet opnemen. Deze motivering moet bestaan uit de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

De bestreden beslissing bevat geen uitdrukkelijke en voldoende motivering hetgeen een scheiding is van artikel 2 Wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Dat de bestreden beslissing niet de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt.

'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen' (RVST 04.03.1960, Brinkhuysen, nr. 7691. RVST, 30.09.1960, Janssens, nr. 8094, RVST 23.11.1965, Stad Oostende, nr 11.519.)

Krachtens de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridische aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissing.

Uit de voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridische aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridische onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

Er wordt enkel geargumenteed dat de bijgebrachte elementen geen redenen zouden inhouden voor een asielaanvraag te rechtvaardigen en dat het verhaal van verzoeker ongeloofwaardig zou zijn.

De bestreden beslissing werd dan ook zeer gebrekkig gemotiveerd aangezien er enkel wordt gesteld dat de bijgebrachte elementen van die aard zouden om de asielaanvraag in overweging te nemen.

Dat verzoeker dienvolgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verzoekt de bestreden beslissing dd. 16.01.2013 van het CGVS te vernietigen."

Deze twee middelen worden, gezien hun onderlinge verwevenheid, samen behandeld.

3.1.1 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet.

Tevens bevat de beslissing een motivering in feite met name dat verzoekers asielaanvraag niet in overweging genomen wordt aangezien uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen en zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet.

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals bepaald bij de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet, wordt niet aangetoond.

3.1.2 *In casu* dient de materiële motiveringsplicht onderzocht te worden in het licht van de wettelijke bepaling die ten grondslag ligt aan de bestreden beslissing, met name artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet.

Er dient op te worden gewezen dat de Raad bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de

beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen is bevoegd om de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, die ingediend wordt door een onderdaan van een veilig land van herkomst of door een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.

Een land van herkomst wordt als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Hierbij dient onder meer rekening te worden gehouden met de mate waarin bescherming geboden wordt tegen vervolging of mishandeling door middel van :

- a) de wetten en voorschriften van het land en de wijze waarop deze in de praktijk worden toegepast;*
- b) de naleving van de rechten en vrijheden neergelegd in het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten of het Verdrag tegen foltering, in het bijzonder de rechten waarop geen afwijkingen uit hoofde van artikel 15, § 2, van voornoemd Europees Verdrag zijn toegestaan;*
- c) de naleving van het non-refoulement beginsel;*
- d) het beschikbaar zijn van een systeem van daadwerkelijke rechtsmiddelen tegen schending van voornoemde rechten en vrijheden.*

De beoordeling of een land een veilig land van herkomst is dient te steunen op een reeks informatiebronnen waaronder in het bijzonder informatie uit andere lidstaten van de Europese Unie, de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen, de Raad van Europa en andere relevante internationale organisaties.

Op gezamenlijk voorstel van de minister en de minister van Buitenlandse Zaken en nadat de minister het advies van de Commissaris-generaal voor Vluchtelingen en de Staatlozen heeft ingewonnen, bepaalt de Koning, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, ten minste eenmaal per jaar de lijst van veilige landen van herkomst. Deze lijst wordt meegedeeld aan de Europese Commissie.

De in het eerste lid bedoelde beslissing wordt met redenen omkleed met vermelding van de omstandigheden van de zaak en moet getroffen worden binnen een termijn van vijftien werkdagen.”

Deze wetsbepaling laat de commissaris-generaal toe om de asielaanvraag van personen die afkomstig zijn uit landen die als veilig worden beschouwd niet in overweging te nemen. Het staat niet ter discussie dat de verzoeker een Kosovaars onderdaan is en dat Kosovo werd aangewezen als een veilig land van herkomst. De commissaris-generaal was bijgevolg in de mogelijkheid om gebruik te maken van de mogelijkheden die hem geboden worden door artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet.

De verzoeker meent echter dat de commissaris-generaal, met betrekking tot zijn individueel geval, een beoordelingsfout maakte.

De verzoeker betoogt dat hij blootgesteld wordt aan een systematische vervolging doordat hij medische verzorging nodig heeft voor zijn psychische problemen en dat hij deze verzorging niet kan verkrijgen in Kosovo. De Raad merkt op dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij wel degelijk kon genieten van een medische opvolging in Kosovo aangezien hij verklaarde gedurende dertien jaar maandelijks een psychiatrische sessie te volgen bij dokter G.R. en dat hij tevens medicamenteus behandeld werd voor zijn aandoening. Het loutere gegeven dat de behandeling niet effectief is en dat de verzoeker nog niet genezen is, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat er wel degelijk een behandeling voorhanden is in Kosovo. In die mate dat de verzoeker stelt dat de plaatselijke autoriteiten *“hiertegen geen bescherming kunnen bieden”*, is het voor de Raad niet duidelijk waartegen de autoriteiten de verzoeker dienen te beschermen. Het niet slagen van een beschikbare medische behandeling, kan in elk geval niet aanzien worden als het falen van de autoriteiten om de verzoeker bescherming te verlenen.

De verzoeker voert tevens aan dat uit zijn verklaringen blijkt dat er nog steeds problemen zijn in Kosovo en dat etnische Albanezen er lastiggevalen worden door Serviërs. De Raad merkt echter op dat de verzoeker dergelijke elementen nooit ter sprake gebracht heeft ten tijde van zijn asielaanvraag en dat hij zich beperkt heeft tot het uiten van problemen aangaande zijn medische aandoeningen. Ook in het voorliggende verzoekschrift laat de verzoeker na uiteen te zetten op welke wijze deze elementen ertoe leiden dat er in zijn hoofde sprake zou zijn van een ernstige vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. De Raad wijst er op dat hij te dezen optreedt als annulatierechter zodat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110 548). De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens of verklaringen die dateren van na de bestreden beslissing (cf. RvS 18 juni 2009, nr. 194 395). Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoeker zich ten overstaan van de commissaris-generaal niet heeft beroepen op enig vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade ten gevolge de beweerde problematiek van slechte behandelingen van etnische Albanezen in Kosovo. De verzoeker kan zich niet voor het eerst in het kader van zijn huidige annulatieberoep beroepen op dergelijke vrees. De Raad kan zich immers niet uitspreken over de feiten en kan in het raam van zijn annulatiebevoegdheid verzoekers asielaanvraag niet aan een nieuwe beoordeling onderwerpen. In de mate dat de verzoeker de Raad zou vragen om zich over de voor het eerst ingeroepen vrees uit te spreken, gaat verzoekers betoog dan ook de bevoegdheid van de Raad te buiten. De verzoeker beperkt zich bovendien tot een erg algemeen en vaag betoog, dat niet met concrete op zijn persoonlijke situatie betrokken elementen wordt gestaafd.

De verzoeker is van oordeel dat de verweerder een overdreven summier onderzoek gevoerd heeft naar zijn situatie. Uit het administratief dossier blijkt echter dat de verweerder alle door de verzoeker voorgelegde elementen beoordeeld heeft. De verzoeker laat daarenboven na uiteen te zetten welke elementen de verweerder niet nagekeken zou hebben of op welke wijze een ander onderzoek zou kunnen leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

In zijn verklaringen bij de commissaris-generaal heeft de verzoeker uitdrukkelijk aangegeven dat hij naar België gekomen is in de hoop hier te genezen van zijn psychische aandoening en dat er geen andere redenen bestaan waarom hij niet naar Kosovo kan terugkeren. De verzoeker vermeldt geen enkel element dat zou kunnen leiden tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Op de vraag of de verzoeker ooit problemen heeft gehad met de Kosovaarse autoriteiten of medeburgers, antwoordde hij twee maal ontkennend. Op de vraag of er andere redenen zijn waarom hij niet naar Kosovo kan terugkeren, antwoordde hij uitdrukkelijk *“Neen geen andere redenen. Ik ben naar hier gekomen en ik hoop dat ik hier kan genezen.”* (vragen verhoorverslag d.d. 14 januari 2013, p. 4 onderaan). De verzoeker bovendien bleek de naam van de door hem gedurende 13 jaar genomen medicatie niet te kennen en had geen weet van het adres van zijn psychiater waar hij gedurende 13 jaar op consult zou zijn gegaan (verhoorverslag d.d. 14 januari 2013, p. 3 en 4). De commissaris-generaal heeft dienaangaande gemotiveerd in de bestreden beslissing. De Raad stelt vast dat de verzoeker met zijn vage en niet op de concrete motivering van de bestreden beslissing toegespitste betoog er niet in slaagt de motieven van de bestreden beslissing, met name dat zijn verklaringen er toe nopen de ernst en de geloofwaardigheid van het door hem aangehaalde psychisch trauma te relativiseren en dat uit zijn verklaringen en het door hem bijgebrachte medisch attest blijkt dat hij in Kosovo toegang heeft tot de gezondheidszorg, te weerleggen. Het feit dat de verzoeker het niet eens is met de beoordeling van de commissaris-generaal en dat hij deze beoordeling louter vormelijk tegensprekt, maakt nog niet dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze zou zijn tot stand gekomen. De Raad is dan ook van oordeel dat het niet kennelijk onredelijk is van de commissaris-generaal om op basis van de door de verzoeker afgelegde verklaringen te concluderen dat deze geen vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade, in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, aantoot.

Er is dan ook naar recht en rede besloten om verzoekers asielaanvraag niet in overweging te nemen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht is niet aangetoond.

3.1.3 De Raad merkt op dat het verzoekschrift overeenkomstig artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet op straffe van nietigheid een uiteenzetting moet bevatten van de feiten en middelen die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder ‘middel’ in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de

wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135 618; RvS 17 december 2004, nr. 138 590).

De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel wordt aangeduid dat zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing werd geschonden. De Raad stelt vast dat de verzoeker verzuimt om uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing een schending inhoudt van artikel 52 van de vreemdelingenwet. Het middel is dan ook niet ontvankelijk wat de aangevoerde schending van deze bepaling betreft.

3.1.4 Waar de verzoeker nog lijkt te willen verwijzen naar een schending van de “regels van behoorlijk bestuur” stelt de Raad vast dat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is, daar het aan de verzoeker toekomt klaar en duidelijk te specificeren welke beginselen van behoorlijk bestuur hij geschonden acht (RvS 22 november 2005, nr. 151.540).

3.1.5 Het eerste en tweede middel zijn, in zoverre ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

3.2 In een derde middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 3 en artikel 14 van het Europees Verdrag ter Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (Hierna: het EVRM).

Hij licht het middel als volgt toe:

“De asielaanvraag van verzoeker werd door tegenpartij niet in overweging genomen. Dit komt in principe neer op het feit dat verwerende partij van oordeel is dat verzoeker naar zijn land van herkomst kan worden teruggeleid. Verzoeker mocht reeds een bevel ontvangen om het grondgebied te verlaten.

De beschrijving van de feiten bevatten echter voldoende aanwijzingen dat verzoeker bij zijn terugkeer het slachtoffer zal worden van handelingen verboden door artikel 3 EVRM.

Door zijn land te ontvluchten is verzoeker eveneens blootgesteld aan represailles bij een eventuele terugkeer.

Door verzoeker terug te sturen naar zijn land van herkomst staat het vast, minstens is er een reëel risico, dat hij slachtoffer zal zijn van onmenselijke behandelingen.

Verzoeker vreest terecht voor zijn leven.

De bestreden beslissing houdt geen rekening met de gevolgen die zij veroorzaakt voor de veiligheid en de fysiek integriteit van verzoeker.

Men is immers nog steeds op zoek naar verzoeker en men zal er niet voor terug deinzen om geweld te gebruiken opzichten verzoeker moest verzoeker terugkeren naar zijn land van herkomst en dit omwille van zijn afkomst.

Ook de Kosovaarse autoriteiten kunnen verzoeker onvoldoende beschermen tegen de problemen die verzoeker ondervindt in zijn thuisland en dit omwille van zijn afkomst.

Een gedwongen terugkeer houdt een regelrechte bedreiging in voor het leven van verzoeker. Verzoeker heeft ernstige psychische problemen en heeft hiervoor de nodige hulp nodige.

Dat dit middel dan ook gegrond is.”

3.2.1 Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de bescherming van de Rechten van de Mens (Hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

In het voorliggend verzoekschrift stelt de verzoeker dat hij in het geval van een eventuele terugkeer naar Kosovo blootgesteld zal worden aan represailles, dat hij het slachtoffer zal worden van onmenselijke behandelingen, dat “men” nog steeds op zoek is naar hem en “men” er niet zal voor terugdeinzen

geweld te gebruiken en dat de Kosovaarse autoriteiten niet in staat zijn hem voldoende bescherming te bieden.

De Raad stelt vast dat de verzoeker zich beperkt tot loutere beweringen. Hij brengt namelijk geen concrete gegevens of stukken aan die zijn bewering kunnen staven. Bij de behandeling van zijn asielaanvraag heeft de verzoeker verklaard enkel problemen te hebben omwille van zijn ziekte en heeft hij geen enkele melding gemaakt van andere problemen in zijn land van herkomst. Door niet te specificeren wie hem kwaad zou willen doen en waarom de autoriteiten hem niet kunnen beschermen, beperkt de verzoeker zich tot vage beweringen die niet getoetst kunnen worden. De verzoeker beperkt zich verder tot enkele algemene, niet in het minst gestaafde hypothesen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst het slachtoffer zou worden van handelingen verboden door voormelde verdragsbepaling en zou worden blootgesteld aan represailles waardoor zijn veiligheid en fysieke integriteit in het gedrang komen. Dergelijke loutere affirmaties volstaan niet om een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken.

Ten overvloede kan er op worden gewezen dat de thans bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel jegens de verzoeker omvat. De bestreden beslissing behelst slechts de beslissing tot niet in overwegingname van verzoekers asielaanvraag. Deze beslissing heeft geen gevolgen op de verblijfsrechtelijke toestand van de verzoeker.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.2.2 Het derde middel is niet ontvankelijk voor zover daarin de schending wordt aangevoerd van artikel 14 van het EVRM. Onder “*middel*” dient immers conform vaste rechtspraak van de Raad van State te worden begrepen, de voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden (RvS 29 november 2006, nr. 165.291; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 2 maart 2007, nr. 168.403). De Raad merkt op dat de verzoeker niet uiteenzet op welke wijze artikel 14 van het EVRM, een algemene bepaling inzake gelijkheid voor de wet die enkel dienstig kan aangevoerd worden in combinatie met een van de andere rechten of vrijheden vermeld in het EVRM *in casu* wordt geschonden. De verzoeker maakt niet duidelijk welke discriminatie door de bestreden beslissing in het leven zou worden geroepen.

3.2.3 Het derde middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

2.3 In het vierde middel stelt de verzoeker dat er sprake is van een schending van de artikelen 5 en 8 van het EVRM.

Hij licht het middel als volgt toe:

“Het is duidelijk dat verzoeker bij zijn terugkeer niet in veiligheid zal zijn.

De vrees voor zijn leven is gegrond en van veiligheid is geen enkele sprake.

Nochtans houdt artikel 5 EVRM een verbod in van schending van persoonlijke vrijheid en veiligheid. Dit artikel zal zonder meer geschonden worden zodra verzoeker terug zou keren naar zijn land van herkomst.

De veiligheid en vrijheid van verzoeker is geenszins gewaarborgd in zijn land van herkomst, temeer vermits hij zijn land van herkomst verlaten heeft en hij zal bloot gesteld worden aan represailles wegens landverraad.

Verzoeker heeft geen inkomen en heeft geen plaats om te verblijven in Kosovo.

Indien hij gedwongen zou worden om terug naar Kosovo te gaan, heeft hij aldaar geen enkele bron van inkomsten en is hij zelfs niet in staat om te zorgen voor de levensnoodzakelijke zaken.

Artikel 8 EVRM beschermt onder meer de eerbiediging van het recht op een familie- en gezinsleven, en de eerbiediging van het recht op een privéleven.

Voor verzoeker is het quasi onmogelijk om in zijn land van herkomst een familieleven te leiden aangezien hij bij terugkeer zal opgesloten of vermoord worden.

Verzoeker heeft inmiddels een band opgebouwd hier in België en heeft zich geïntegreerd in de maatschappij en heeft hiervoor de nodige inspanningen geleverd.

Dat dit middel dan ook gegrond is.”

3.3.1 Artikel 5 van het EVRM heeft betrekking op de onrechtmatige vrijheidsberoving door arrestatie of gevangenhouding. Aangezien niet blijkt dat de verzoeker het voorwerp uitmaakt van enige

vrijheidsberovende maatregel en hij evenmin aannemelijk maakt dat bij een terugkeer naar haar land van herkomst een vrijheidsberovende maatregel jegens hem zal genomen worden, stelt de Raad vast dat de aangevoerde schending van artikel 5 van het EVRM juridische grondslag mist (RvS 5 januari 2007, nr. 166.371).

3.3.2 Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Wat verzoekers gezinsleven betreft, merkt de Raad op dat hij niet aantoonde over gezinsleden te beschikken in België. Uit zijn verklaringen blijkt enkel dat de verzoeker beschikt over een zus in Duitsland, een oom in Italië en zijn ouders in Kosovo. In dit opzicht toont de verzoeker niet aan over een gezinsleven in België te beschikken dat valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Ten aanzien van zijn privéleven in België stelt de verzoeker dat hij reeds geïntegreerd is in de maatschappij en dat hij een band heeft opgebouwd met België. De verzoeker beperkt zich echter tot deze loutere beweringen en brengt geen concrete gegevens of stukken aan die zijn bewering kunnen staven. Daarenboven merkt de Raad op dat de verzoeker verklaard heeft dat hij Kosovo verlaten heeft op 6 januari 2013 om naar België te komen. De beweerde en niet verder gespecificeerde band met België op een periode van zes maanden is niet van aard om het bestaan van een privéleven in België aan te nemen dat leidt tot de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Aangezien noch uit het betoog van de verzoeker noch uit het administratief dossier het bestaan blijkt van een gezins- of privéleven in België, wordt vastgesteld dat de verzoeker geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk maakt.

Het vierde middel is ongegrond.

3.4 In het vijfde middel voert de verzoeker humanitaire gronden aan.

Hij zet dit middel als volgt uiteen:

“Dat verzoeker alle banden heeft verbroken in zijn voormalig thuisland en riskeert om er mishandeld te worden door de autoriteiten en opgesloten te worden in de gevangenis. Verzoeker inmiddels reeds geruime in België verblijft en hier reeds zijn leven opnieuw heeft opgebouwd.

Verzoeker is goed geïntegreerd en kent reeds goed Nederlands

Indien het beroep tot nietigverklaring van verzoeker niet gegrond zou verklaard worden, dit een humanitair onrecht zou uitmaken.

Dienvolgens vraagt de verzoeker om in voorkomend geval de bestreden beslissing met betrekking tot hemzelf op humanitaire gronden te vernietigen.”

De verzoeker voert "*humanitaire gronden*" aan en stelt dat indien de bestreden beslissing niet wordt vernietigd dit een humanitair onrecht zou uitmaken. De verzoeker laat echter na te preciseren welk beginsel werd geschonden en op welke wijze dit beginsel door de bestreden beslissing werd geschonden. Het is niet aan de Raad om uit de uiteenzetting een middel te distilleren. Aldus kan de aangebrachte uiteenzetting niet als ontvankelijk middel worden gezien (RvS 1 juni 2006, nr. 159.492). De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist immers dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden (RvS 29 november 2006, nr. 165.291; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 2 maart 2007, nr. 168.403).

Het vijfde middel is onontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien juli tweeduizend dertien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. DE GROOTE